

Beeld: Zahra Reijjs

ALLE DROMEN KOMEN UIT

Misschien kennen jullie het: je alleen voelen in een ruimte vol mensen. Zo voelde Elisa, een vrouw van in de veertig jaar met bruin en grijs schouderlang haar, zich tijdens de pauze van het congres waar ze een artikel over moest schrijven. Dit gevoel was niet ongewoon voor haar. Ze zat bij een paar van haar collega's aan tafel en iedereen was gezellig met elkaar bezig, maar Elisa zat er maar stilletjes tussen. Niemand schonk aandacht aan haar. Ze begon te dagdromen over haar jeugd en wat er in haar leven was gebeurd. Ze tekende gedachteloos een tekening in de hoek van haar notitieblok.

Toen ze jong was, werd ze vaak gepest en buitengesloten. Ze had wel gewoon vrienden, maar die waren altijd meer met elkaar bezig en lieten haar een beetje achter. Ze was onbelangrijk, niemand had haar nodig. Mensen kwamen alleen naar haar als er niemand anders was. Zo hadden mensen het nooit door als ze opeens niet meer bij de groep stond. Elisa was sowieso niet goed in groepen. Het duurde niet lang voor ze depressief werd. Ze zei er niks over om niet nog meer een buitenbeentje te zijn. Het enige waaraan je het kon zien, waren de krassen in haar arm die ze verborg onder truien met lange mouwen. Om die periode van haar leven door te komen, las ze veel en schreef ze verhalen. Eén van haar verhalen had ze gepubliceerd. Het verhaal was een fantasieverhaal over de prachtige, geliefde elf Issabella. Als ze zich weer een keer down voelde, verplaatste ze zichzelf in haar personage Issabella.

Zo werd ze later ook schrijver voor de krant en schreef ze vooral artikelen over congressen, presentaties en toespraken.

Liever had ze verhalen geschreven, maar in haar ogen was ze dan anders dan de rest en vanwege haar verleden wilde ze dat niet. Hoewel Elisa hard werkte, bleef het gevoel van leegte.

Een luide stem haalde haar uit haar dagdroom. De pauze was voorbij. Voordat ze weer naar haar plek vooraan ging, keek ze wat ze getekend had. Het was een kale boom in een winterlandschap met een huilend meisje, zittend tegen de wortels van de boom. In de lucht zweefde een engel die haar probeerde mee te nemen naar het paradijs. Elisa veegde snel de paar tranen weg die over haar wangen rolden en deed snel de tekening weg.

Die avond zat ze voor het slapengaan nog naar de tekening van die middag te kijken. Ze kon niet slapen. Ze besloot een wandeling te maken. Ze trok haar warme winterjas aan en je hoorde de sneeuw knerpen onder haar schoenen in de stille midwinternacht. Na een tijd werd ze moe en besloot ze even uit te rusten. Er was nergens een bankje of café te bekennen. Elisa trok haar jas dicht tegen zich aan en ging zitten op de grond met haar rug tegen de koude, ruwe schors van de boom. Terwijl ze daar zo zat, stortte ze weer in elkaar toen alle herinneringen naar boven kwamen drijven. Elisa deed haar ogen dicht en wenste dat alles over zou zijn. Toen ze haar ogen opendend stond ze in een bloeiend bos, bij de oever van een prachtig meer. Overal om haar heen hoorde ze de vogels fluiten. Ze liep naar het water. Tot haar verbazing zag ze niet haar eigen reflectie, maar die van haar personage Issabella. Elisa bestaat misschien niet meer, maar met de dood van Elisa was Issabella geboren.